ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Υ.ΙΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ὁ πανίσχυρος καὶ πάμπλουτος Ἀθηναῖος ἄρχοντας Νώτης Λαμπίρης, λαβαίνει ἀξαφνα κάποιο ἀνοιξιάτικο δειλινό, ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος τοῦ ἀποκαλύπτει πῶς ἡ κόρη του, ἡ πολυαγαπημένη του, ἡ πανέμορφη κι' ἀρχοντοαναθρεμμένη Ρόζα του, ἔχει σχέσεις μὲ κάποιο φτωχὸ κι' ἄτιμο ζωγράφο, τόν Ἀνδρέα Γαλάζη, μὲ τὸν ὁποῖο συναντᾶται κρυφά, καιρὸ τώρα, καὶ τὸν ὁποῖο πρόκειται ν' ἀκολουθήσει ἀφήνοντας τὸ σπίτι της κ' ἐξαναγκάζοντας τὸν πατέρα της νὰ τοὺς ἑνώσῃ. Τὸ γράμμα αὐτὸ κάνει τὸν Λαμπίρη ἔξω φρενῶν, τὸν παραφέρει, τὸν μεταβάλλει σὲ θηρίο ἀνήμερο. Ὅλη του ἡ λατρεία γιὰ τὴν κόρη του χάνεται μὲ μιᾶς καὶ μεταβάλλεται σὲ λύσσα, ὀργή, τυφλὴ μανία. Τατέλεσται !... Τὸ σπίτι του, τὸ τίμιο ἀρχοντικό του, ντροπιάστηκε !. Θὰ φάλη νὰ σωτήσουν τὸν ζωγράφο Γαλάζη, τὸν ἀγαπημένο τῆς κόρης του, ὁ ἴδιος δέ, μὲ τὰ ἴδιο του τὰ χέρια, θὰ πνίξῃ τὴν ἀμαρτωλή, τὴν ντροπιασμένη θυγατέρα του ...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, φοράει τὸ καπέλλο του, χύνεται ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τρέχει σπίτι του, ὁρμάει σὰν σίφωνας στὴν τραπεζαρία κι' ἀντικρύζοντας μπρὸς του τὴν Ρόζα, ρίχνεται νὰ τὴν κομματιάσῃ ! Ἡ δύστυχη κόρη τρομάζει καὶ τρέχει νὰ κρυφτῆ, ξεφωνίζοντας

— Μητέρα !... Μητέρα μου, σῶσε με ! Σῶσε με !...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὀργὴ τοῦ Λαμπίρη ἄναψε ὅταν εἶδε τὴν κόρη του νὰ φεύγῃ. Φρενιασμένος, ξαναμμένος, μὲ τὰ μάτια θολά, χύμηξε ξοπίσω της προστάζοντάς την, μὲ τὴ δυνατή, ἐπιτακτική του φωνή :

— Στάσου !...

Ἡ προσταγὴ τοῦ πατέρα της ποὺ τόσο τὸν σεβότανε καὶ τόσο τὸν φοβόταν, ἔκοψε ὅλη τὴν φόρα τῆς Ρόζας, τῆς λύγισε τὰ γόνατα, τὴν παράλυσε. Ἔννοιωσε τὴν ἀνάσα της νὰ τῆς κόβεται, κάτι σὰν σύννεφο πέρασε μπρὸς στὰ μάτια της, ἕνα σφίριγμα ὀξὺ, σὰν νἀρχονταν ἀπὸ μακρυὰ βοῦξε στ' αὐτιά της, αἰσθάνθηκε κάτι σὰν δυνατὸ χτύπημα στὸ στῆθος, σὰν ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της νὰ τὴν πέτυχε κατάστηθα ὅμοια μὲ δυνατὴ γροθιά, τὸ πάτωμα σάλεψε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, θέλησε νὰ κρατηθῆ κάτου, ἄπλωσε τὰ χέρια της στὸν ἀέρα καὶ σωριάστηκε κάτου λιπόθυμη, σὰν ἄγγελος πληγωμένος ποὺ τοῦσταση τὰ φτερά....

Καθὼς ἔπεφτε, τὸ μέτωπό της χτύπησε στὴν κόχη μιᾶς πόρτας, θερμὸ αἷμα ἀνάβλυσε ἀπ' τὴν πληγή π' ἄνοιξε κι' ἀπλώθηκε στὸ χλωμὸ πρόσωπό της, σὰν μιὰ ἀπαίσια πορφυρὴ μάσκα.

Ὁ Λαμπίρης σάλταρε κοντὰ της σὰν θηρίο, τρομερὸς κι' ἀνήμερος, παραφερμένος ἀπ' τὴν ὀργὴ ποὺ κόχλαζε στὰ στήθια του. Τὸ αἷμα ποὺ τρεχε ζεστὸ στὸ πρόσωπο τῆς Ρόζας δὲν τὸ τρόμαξε, δὲν τὸν μαλάκωσε καθόλου. Ἔσκυψε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε ἀπότομα φωνάζοντας, μουγγρίζοντας, μπερδεύοντας τὰ λόγια του ἀπ' τὴ μανία του, ἀπ' τὴν ὀργὴ ποὺ τὸν ἔπνιγε :

— Σήκω ἀπάνου !... Ἀπάνου γρήγορα !... Ἀχάριστη !... Ἀμυαλη !... Ντροπιασμένη !...

Μὰ ἡ Ρόζα ἦταν ἀναίσθητη. Ἔτσι κατάχλωμη κ' αἱματοκυλισμένη ἔμοιαζε σὰν νἄχε ξεψυχήσει.....

Ὁ Λαμπίρης δὲν συγχινήθηκε καθόλου.

— Σήκω ἀπάνου, εἶπα.... Σήκω, εἰδεμή....

Κιὰ τὴν τράβηξε πιὸ ἀπότομα, ἔτσι ποὺ ἡ σοῦστες τῆς ποδιάς της ἄνοιξαν, τὸ ροῦχο τραβήχτηκε, ὁ ἄσπρος, ἀλαβάστρινος λαιμός της κ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ στῆθος της πρόβαλαν γυμνά....

Ἔξαφνα τὸ μάτι τοῦ Λαμπίρη ἔπεσε σὲ κάτι ποὺ φάνηκε κάτω ἀπ' τὴ λευκή, διάφανη δαντέλλα τοῦ ποινκαμίσου τῆς Ρόζας. Ἦταν ἡ ἄκρη ἑνὸς χαρτιοῦ, ἕνα μικρὸ τρίγωνο διπλωμένης ἐπιστολῆς.

Τὰ μάτια τοῦ Λαμπίρη ἄστραψαν.

Τί χαρτὶ ἦταν ἐκεῖνο ;

Μιὰ ἐπιστολή, ἕνα γράμμα, χωρὶς ἄλλο, ἡ ἀπόλυτη ἀπόδειξις τοῦ σφάλματος τῆς κόρης του, ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς ντροπῆς της.

Μοῦγγρισε τότε ἄγρια καὶ φρενιασμένα, ἔσκυψε κι' ἄπλωσε ν' ἁρπάξῃ τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ποὺταν μπρός του ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ γυναίκα του. Ἔρχόταν ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρά της ποὺταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ τους καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ, τί τραγωδία παίζοταν μέσα στ' ἀρχοντικό της.

Μόλις ἀντίκρισε τὴ Ρόζα ξαπλωμένη κάτω ἀνάσκελα, μὲ τὸ πρόσωπο αἱματοβαμένο, τὴν ποδιά της ἀνοιχτή, ἀσάλευτη ἐντελῶς καὶ τὸν πατέρα της σκυμένο ἀπάνου της γ' ἁπλώνη στὸ μοσχομύριστο, τὸν ἀνοιχτὸ παρθενικό της κορφο, στὸν κόρφο τῆς κόρης του, συνταράχτηκε ὁλόκληρη κ' ἕνα ἄγριο, ἔξαλλο, τρελλὸ ξεφωνητὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της :

— Νώτη !.... Νώτη !... Θεέ μου !...

...Κοντά μου, πάντα κοντά μου, στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο !. .

Ὁ Λαμπίρης ἄρπαξε τὸ γράμμα ἀπ' τὸν κόρφο τῆς κόρης του, κ' ἔπειτα ἁπλώνοντας τὸ χέρι του μπρὸς στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του οὐρλιαξε μὲ φωνὴ πνιγμένη, σὰν νὰ τὸν ἔσφιγγαν στὸ λαιμό :

— Ἐσὺ φταῖς !.... Ἐσὺ !... Ἀμυαλη !... Γυναῖκα ἀμυαλη !...

Ἡ Ἀνθὴ ἡ Λαμπίραινα κέρωσε. Τὰ μάτια της πετάχτηκαν ἔξω. Ἡ φωνὴ κόπηκε στὸ λαιμό της, ἡ γλῶσσα της δέθηκε....

Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ἔτσι ὁ ἄντρας της, χρόνια τώρα, μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Τὴ σεβότανε καὶ τῆς φερνόταν μαλακά, ὅπως κι' αὐτὴ τὸν λάτρευε καὶ τὸν φοβόταν μαζὶ γιὰ τὴν αὐστηρότητά του. Καὶ τώρα... Τώρα τῆς μιλοῦσε πρόστυχα, ἄγρια, ὀργισμένα. «Ἐσὺ φταῖς, ἀμυαλη !...». Γιατὶ πρᾶγμα ἔφταιγε αὐτή ; Τί κακὸ εἶχε κάμει ἡ κόρη τους ; Ἤθελε νὰ ρωτήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Τὴν εἶχε πιάσει γλωσσοδέτης. Μόλις κρατιόταν στὰ πόδια της. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σωριαζόταν κι' αὐτὴ κάτω, πάνω στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀσυγκράτητος ὁ Λαμπίρης ἄνοιξε τὸ γράμμα, τοῦρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ κ' ἔστερα τ' ἄπλωσε μπρὸς στὰ ὀρθάνοιχτα, τρομαγμένα μάτια τῆς γυναίκας του, σκούζοντας σὰν τρελλός :

— Διάβασε δῶ.... Διάβασε... Ντροπιαστήκαμε !... Μουτζουρωθήκαμε !... Ἄ, τὴν ἄτιμη !... τὴν ἄτιμη !...

Ἡ Λαμπίραινα κύτταξε σὰν ἀποσβολωμένη τὸ γράμμα ἐκεῖνο. Ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τῆς Ρόζας. Τὰ γράμματα χόρευαν, τρίκλιζαν, πηδοῦσαν στὰ μάτια της μπρός, τόσο ποὺ τῆς ἔρχοταν ζάλη. Ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ φοβόταν μὴ τῆς φύγῃ τὸ μυαλὸ καὶ κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, μ' ὅλη τὴν τρεμούλα τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀνδρός της.

Θεέ μου !.... Παντοδύναμε Θεέ !... Νᾶταν ἀλήθεια τἄχα ἢ ὀνειρεύτανε ; Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τρελλὸ ἐρωτικὸ γράμμα, γεμάτο φλόγα ἀγάπης, γεμάτο πάθος.

Γλυκύτατέ μου.

Δὲν ζῶ, δὲν ὑπάρχω, δὲν ἔχω πειὰ ὕπνο, δὲν ἔχω ἡσυχία. Ἡ σκέψι μου εἶνε μαζύ σου, πάντα μαζύ σου, νύχτα καὶ μέρα. Ἀγαπημένε μου Ἀνδρέα, χαρά μου, παρηγοριά μου κ' ἐλπίδα μου, δὲν βλέπω πότε νὰ περάσουν ἡ λίγες ἡμέρες ποὺ μεσολαβοῦν ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα, σπίτι, μητέρα, πατέρα, ἀδελφούς, γιὰ νὰ τρέξω κοντά σου, γιὰ νὰ ζητήσω φωλιὰ στὴν ἀγκαλιά σου, σὰν τὸ κυνηγημένο, πληγωμένο φτωχό, μικρὸ πουλάκι. Ναί, δὲν ζῶ πειὰ παρὰ μὲ τὴν σκέψι αὐτή, μὲ τ' ὄνειρο αὐτό, τὸ μοναδικό, γλυκύτατό μου ὄνειρο, μὲ τὴν ἀπαντοχὴ αὐτή, τὴ γλυκειὰ καὶ παρήγορη ἀπαντοχή. Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ πειὰ πολυαγαπημένε μου. Καὶ τὸ ξερὸ ψωμὶ τῆς φτώχειας θἆναι γιὰ μένα ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ κι' ἀπόλαυσι, ἀρκεῖ νὰ σὲ νοιώθω κοντά μου, πάντα κοντά μου, μαζύ μου στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Τίποτα δὲν θὰ μὲ τρομάξῃ. Οὔτε τοῦ κόσμου ἡ κατακραυγή, οὔτε τῶν γονέων μου τὸ ἀνάθεμα καὶ ἡ κατάρα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Ἀνδρέα, γιατὶ σὲ λατρεύω, γιατὶ εἶσαι γιὰ μένα ὅλος ὁ κόσμος, τὸ πᾶν. Θὰ τρέξω κοντά σου μὲ λαχτάρα, καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ πάρουν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου παρὰ νεκρή, κομματιασμένη. Περίμενέ με, γλυκειέ μου, καλέ μου, ποθητέ μου, ἀνδρούλη μου, σύζυγέ μου, πατέρα τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ φέρω στὸν κόσμο καὶ ποὺ θὰ γίνουν ἡ παρηγοριά κ' ἡ εὐτυχία μας. Λίγες ἡμέρες ἀκόμα... Κ' ἔπειτα ἡ ἑνωμένοι γιὰ πάντα σὲ μιὰ φτωχικὴ φωλιὰ ἢ ἑνωμένοι στὸν τάφο...

Φιλῶ τὰ μάτια σου ποὺ μοῦπαν πρῶτα τῆς καρδιᾶς σου τὸ μυστικό, γλυκοφιλῶ τὰ χείλη σου ποὺ μὲ νανούρισαν τόσες φορὲς μὲ λόγια ἀγάπης καὶ λατρείας...

Παντοτεινὰ δική σου
Ρόζα

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΜΕΛΕΤΗ

Ὁ Δελιγιάννης ἐσυμβούλευε πάντα τοὺς νέους βουλευτὰς νὰ διαβάζουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καὶ τοὺς ἔφερνε ὡς παράδειγμα πρόχειρο τὸν ἑαυτό του.

— Ἐγώ, ἔλεγε, αἰσθάνομαι εὐτυχία ὅταν μπορέσω νὰ ἐξοικονομήσω ἀπὸ τὴ δουλειά μου μιὰ ὥρα γιὰ νὰ μελετήσω κάτι.